

tror, at vi hertilands desto værre i en lang Aar-række have tillagt dem altfor liden Vigtighed, og naar jeg skulde blande mig i et Spørgsmaal, som jeg selv erkjender ligger temmelig fjernt fra min Synsvide, skulde det netop være for at rette en Opfordring til Udenrigsministeren om med den hensynsfuldste Energi at arbejde paa, at vi ikke alene kunne paa bedst mulige Maade blive betjente i Udlandet, men at ogsaa de dygtigste Kræfter uden Hensyn til de dermed forbundne Offre maatte blive engagerede i vor Tjeneste. Naar vi, mine Herrer! se hen til, at de to skjæbnesvangre Krige, vi have oplevet, for en væsentlig Del have været fremkaldte ved Udlandets urigtige Opfattelse af danske Forhold, naar det er en Kjendsgjerning, at, baade i det overordentlig vigtige Tidsaffnit, som gif forud for hine Krige, og under selve Krigene, var Udlandet baade i diplomatisk Henseende og med Hensyn til Pressen ofte saa slet underrettet — det er et Faktum, jeg kan konstatere af min egen Erfaring — at til disse Tider Redaktørerne af de vigtigste Blade i Europa, som netop med Hensyn til den danske Sag have haft stor Indflydelse, have henvendt sig til danske Rejsende, til ubetydelige Personer som f. Ex. mig selv, som de tilfældig vare komne i Forbindelse med, for at søge Dplysning om Spørgsmaal, som forlængst gennem vor udenlandske Repræsentation burde have været bragte til europæisk Kundskab — da kan jeg for mit Vedkommende ikke se Andet, end at, hvis jeg skulde blande mig i et Spørgsmaal som dette, skulde det gaa i modfat Retning af Ordføreren. Det skulde ikke alene være en Opfordring til Regjeringen om ikke at sty noget Middel for paa bedste Maade at faae vort Fædreland betjent, men tillige være et Tilfagn om at ville yde enhver Assistance i saa Henseende. Det vilde navnlig mine Bestræbelser gaa ud paa, og det var det, jeg ikke ved denne Leilighed vilde undlade at pointere.

Ordføreren (Holstein): Jeg tror, at, naar den ærede Minister gjorde gjældende, at det var rimeligt, at Posten i Rom blev forhøjet fra 4,000 til 8,000 Kr., og navnlig argumenterede derfra, at han tidligere havde forlangt dette Beløb, maa jeg ogsaa fremsætte den samme Betragtning, som tidligere er gjort gjældende derimod, nemlig at Posten i Rom fra vor Side, og det er vistnok korrekt, ikke opfattes som ligestillet med de øvrige Gesandtskabsposter, idet det vistnok har været Hovedmotivet eller Tanken, der ligger til Grund for denne Post, at det skulde være en Dvelfespост. Jeg indrømmer, at Posten forøvrigt kan have Betydning, ogsaa politisk Betydning, men det er dog navnlig Meningen med Posten, at den skulde besættes med yngre Mænd, der derigjennem skulde faae Dvelfe og diplomatisk Routine og Kjendskab, som kunde være af Betydning for deres senere Karriere, og det begrunder ganske vist, at denne

Post bør være noget ringere lønnet end f. Ex. andre Poster, der besættes med overordentlige Gesandter. Men navnlig Sammenligningen med Sverrig-Norge synes jeg ikke slaar til. Det er klart, at den svensk-norske Gesandt, som repræsenterer to Riger, slaar i noget andet Forhold end den danske Gesandt. Med Hensyn til Konsulatet skal jeg ikke nærmere komme ind paa den Nødvendighed, som er fremhævet fra forskellige Sider, baade af den høitærede Minister og Ordføreren for Mindretallet. Noget Nødvendighed kan der egentlig ikke være Tale om, men det, der er Tale om, er kun at skaffe Udgang til de i Vatikanet værende Museer og Bogsamlinger. Denne Udgang kan faktisk naas, uden at man henvender sig til Konsulen, undertiden endogsaa lettere opnaas; men jeg indrømmer, at det kan have sin Betydning at have en Mand dernede for at skaffe disse Tilbedelser. Spørgsmaalet er imidlertid ikke dette, men, som det er gjort gjældende fra vor Side, om ikke en saadan Konsulatsforretning kan forenes med Gesandtskabsforretningen, om ikke Gesandten samtidig med, at han er Gesandt ved det italienske Hof, kan være Konsul med Grevatur, meddelt af Vatikanet. Jeg veed meget godt, at den Indvending maaste kan gjøres derimod, at Vatikanet ikke modtager en diplomatisk Gesandt, som er ansat ved Kvirinalet; men denne Indvending rammer ikke dette Forhold. Konsulen er ikke ansat ved noget Hof, han modtager kun Grevatur og staar ikke i noget saadant Forhold til Hoffet som Gesandten, og netop som Følge af denne mindre officielle, mindre høitidelige Karakter, som Konsulen har, synes det dog at kunne være tænkeligt, at den samme Mand kunde være akkrediteret eller kunde modtage Grevatur fra begge Steder, — hvis det var Konsulen, modtage Grevatur baade fra det italienske Hof og fra Pavehoffet, eller hvis det var Gesandten, at han ansattes det ene Sted som Gesandt og det andet Sted som Konsul, idet disse to Ting egentlig ikke have Noget, med hinanden at gjøre. Dette, at den Omstændighed, at han samtidig er ansat ved Kvirinalet i een Egenkab, skulde gjøre det umuligt, at han i en anden Egenkab kan faae Ansættelse ved Vatikanet, er Noget, der betvivles fra vor Side, og i saa Henseende har den høitærede Minister ikke givet fyldestgjørende Dplysninger. Man maatte i saa Henseende enten have positiv Meddelelse om, at noget Saadant ikke lod sig gjøre, at Gesandten ikke vilde faae Grevatur fra Kvirinalet, eller man maatte have Dplysning om, at noget Saadant ikke har fundet Sted. Vi vide ikke, hvad der i saa Henseende finder Sted for andre Magters Vedkommende, og om ikke andre Magters Konsuler kunde have en saadan dobbelt Stilling, ja, vi have ikke engang faaet Besked om, hvorledes vor egen afdøde Konsul var stillet, om han havde Grevatur til begge Steder eller kun til det ene. Det er Dplysninger, som Udvalget